

Paper Planes

Paper Planes

Rhodé Baas

Schrijver: Rhodé Baas
Coverontwerp: Rhodé Baas

ISBN:

© Rhodé Baas

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Voor Petrus.

*Je bent mijn rots, je maakt me sterker en door jou wil ik alles uit het
leven halen.*

Books are easily destroyed but words will live as long as people can remember them.

- Tahereh Mafi, Unravel me

Voorwoord

Mijn hart is verspreid over de bladzijdes van dit boek en ik hoop dat de woorden jouw hart zullen binnendringen.

Dit is geen fictie boek, dit is de realiteit aangepast in een verhaal.

Dit is een boek om je te vermaken, maar ook om je te laten zien hoe het is om een innerlijke strijd te hebben.

Ik denk dat je moet weten dat mijn boodschap is: praat met elkaar. We hebben allemaal een tong en stembanden. Spreek uit war er in je hoofd omgaat, want je hoeft er niet alleen voor te staan. Mensen zullen terugpraten.

Ik wil je dit meegeven voordat je begint met lezen:

Blijf vechten. Blijf vechten tot je erbij neervalt en vecht dan kruipend door.

-Liefs, Rhodé

Proloog

Mijn naam is Melanie Essing, Mella voor vrienden. Je mag me ook Mel noemen. Het is maar wat je fijn vindt. Wat ik vind, doet er niet toe. Ik heb namelijk geen recht op een mening, omdat ik gek ben.

Een probleem ben.

Een psychisch gestoorde ben.

Ik ben Melanie Essing en ik wil mezelf het leven ontnemen. Tenminste dat wordt over mij gezegd. Als je het aan mij vraagt, wil ik mezelf niet van het leven beroven, maar heeft hij mij dit aangedaan. Hij heeft mij mijn leven stukje voor stukje afgenomen.

Ik zie het niet als zelfmoord, ik word eerder vermoord.

Langzaam.

Door hem.

Dus als je denkt dat ik mezelf wil doden omdat dat mijn eigen keuze is, dat ik zwak en onstabiel ben, dan zit je fout. Dit is pas het begin van het verhaal.

Ik ben Melanie Essing en ik word vermoord.

1

De tijd is 20:33 uur. Het is donker en ik knipper met mijn ogen.

Ik zwem naar de oppervlakte en hap naar adem. Het zwembad ziet er verlaten en eng uit. Net zoals de school. Niet dat het er overdag beter uitziet.

Poging 2.

Ik val achterover en het water sluit zich boven mijn hoofd, als een koepel. Een veilig dak boven mijn hoofd dat mij beschermt tegen de wereld. Het enige wat ik hoef te doen is: mijn mond openen en het veilige water binnenlaten. Straks heb ik geen pijnbesef, geen tijdsbesef.

Tijd.

Tijd.

Wat is de tijd? Ik wil de tijd weten. Zo snel als ik kan zwem ik naar boven en laat ik de zuurstof binnen. Ik kijk op de grote klok.

20:34 uur. Meen je dit? Voor mijn gevoel lag ik zeker al 20 minuten in het water. Kom op Melanie, dit zijn excuses. Waardeloze excuses. Je bent tijd aan het rekken.

Dat doe ik.

Dat weet ik.

Ik moet.

Nu!

Ik duik het water voor de derde keer in en zwem naar de bodem. Voor de laatste keer open ik mijn ogen, voor de laatste keer kijk ik naar boven en voor de laatste keer open ik mijn mond.

Denk ik.

'Blijf erbij! Alsjeblieft, zwem naar boven! Het is nog niet te laat! Haal adem! Haal...'

Een teug adem schiet naar mijn longen. Zo snel dat het pijn doet. Ik begin te proesten en voor mijn gevoel komt heel het zwembad uit mijn longen. Ik open mijn ogen en zie wat er gebeurt; Ik ben nog steeds in het zwembad, alleen nu boven water en niet alleen. Iemand heeft me vast. Ik kijk die iemand aan. Het is een vrouw. Een docent. Onze zwemcoach.

We drijven in het midden van het zwembad.

'Wat doet u!?' Ik maak me los uit haar greep en probeer weer naar de bodem te zwemmen. Ze zwemt achter me aan en trekt me weer omhoog.

'Laat me los!' schreeuw ik.

Poging 4, mislukt.

Ik kijk naar de klok, 20:39 uur. Shit!

'U hebt geen idee waar u mee bezig bent!'

'Ik probeer jou te redden!' Ik kijk paniekerig om me heen.

'Ik moet niet gered worden, ik moet dood!' De coach kijkt me verward aan. Bijna bang. 'Nu!' Dankzij de hoeveelheid water die ik heb binnengekregen, branden mijn longen wanneer ik schreeuw.

'Kom, ik breng je naar de kant.' Ze pakt mijn hand vast en probeert me naar de rand van het zwembad te trekken.

'Nee, alstublieft niet! Ik moet... nee! Ik kan niet...' Het onderscheid tussen waterdruppels en tranen bestaat niet meer. Ik drijf hopeloos rond in het zwembad van mijn tranen. Met mijn handen veeg ik een pluk van mijn natte haar uit mijn gezicht. Met mijn zicht, wazig door de tranen of het water, kijk ik naar de klok, 20:40 uur.

Ik ben te laat...

'112, zwem naar de kant anders duiken we het water in!' Verschrikt draait mijn hoofd naar de deur. Er staan mensen die me willen helpen.

‘We willen je helpen maar dan moet je wel meewerken!’ roepen ze vanaf de kant.

Hoe vaak zouden ze te maken krijgen met dit soort gevallen? Vast zó vaak dat ze zich eraan ergeren. Ik ben een irritante, lastige mug. Ik doe mensen pijn en blijf maar terugkomen, maar zelfs al doe ik mensen géén pijn, ook al zit ik alleen maar te wachten, op zoek naar een vriend; mensen vinden mij een last. Ze willen mij pijn doen. Ze blijven het maar proberen, totdat ik op een gegeven moment niet meer terugkom. Dan hebben ze mij vermoord. En het ergste is dat ze er niet eens bij stilstaan. Het enige wat ze denken is: ‘Nu zijn we eindelijk van dat irritante beest af.’

Ik word wakker van het licht van de felle tl-buizen. Ik ben in het ziekenhuis.

In een kamer.

In een bed.

Deel ik een kamer met iemand? Ik kijk om me heen. Nee, gelukkig niet. De kamer is saai en veel te wit. Het is een wonder dat mensen hier beter kunnen worden. Ik bedoel, van een gordijn ophangen is nog nooit iemand gestorven. Tenzij je gewoon lomp bent.

‘Goedemorgen mevrouw Essing!’ Een veel te vrolijke brunette in witte werkkleding komt mijn kamer binnen. Mevrouw? Serieus? Ik ben 16 geen 85.

‘Weet u waarom u hier ligt?’ De vrouw in wit is naast mijn bed komen staan en kijkt me aan met haar groene ogen.

‘Je,’ zeg ik.

‘Sorry?’ De vrouw kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Het is “je” geen “u”.’ Ik draai mijn hoofd weg van de vrouw.

‘Oh, ja natuurlijk als u dat fijner vindt.’ Ik kijk haar aan. ‘Je, bedoel ik.’

Ik knik.

De vrouw in wit heeft een naamkaartje op haar pak. Denise. Een typische doktersnaam.

‘Je longen hebben veel water binnengekregen, daarom hebben we je hier laten overnachten. Als het goed is, mag je vandaag weer naar huis.’ Ze glimlacht. De perfecte ziekenhuisglimlach. ‘Uw... sorry, *je* moeder komt je zo ophalen.’

‘Mijn moeder?’ Mijn handen plukken zenuwachtig aan het ziekenhuis dekbed.

‘Ja, ze heeft hier overnacht. Ze is zich nu aan het omkleden, maar geen zorgen, ze is er zo weer.’

Mijn moeder heeft hier overnacht. Dat betekent dat ze weet wat er is gebeurd. De zenuwen worden actief. Ik heb er nooit over nagedacht wat ik zou zeggen tegen mijn moeder, omdat ik dacht dat ik niks meer zou hoeven zeggen. Omdat ik dan dood zou zijn. Maar ik ben niet dood. Ik leef nog. En nu moet ik mijn moeder gaan vertellen waarom dit is gebeurd. Als er iets is wat je als moeder niet wilt horen van je kind, is het dit wel. Ik heb geen idee wat ik tegen haar moet zeggen, hoe ik naar haar moet kijken, hoe ze naar mij zal kijken.

‘Melanie!’ Ze staat in de deuropening met kleren in haar hand. Ik gok die van mij. Haar gezicht is gebroken door duizenden emoties. Ik weet niet goed welke emotie nu bij haar overheerst. Ik haal diep adem.

‘Mama...’

Mijn hartslag heeft het ritme van een te snel hardcore nummer. Mijn handen voelen als een klamme handdoek, zweetdruppels vermenigvuldigen zich razendsnel over mijn lichaam en mijn tong voelt aan als een ruwe schuurspons in mijn keel. Elke stap die ze dichterbij zet, elke uitdrukking op haar gezicht doet me willen verdwijnen in dit bed. Verdwijnen uit deze vreselijke kamer. Ik wil gewoon weg.

Nu.

Alsjeblieft?

Laat me niet dit gesprek voeren met mijn moeder. Laat me haar niet uitleggen waarom.

Want dat kan ik niet.

Alsjeblieft?

Mijn nagels snijden bijna door het laken heen. Mijn vuisten zijn zo gebald dat het pijn doet aan mijn knokkels.

‘Mella...’ De bezorgde stem van mijn moeder die inmiddels op mijn bed is gaan zitten. Ik kijk haar aan. Ik huiver. Ik denk niet dat ik in staat ben om één woord uit te spreken zonder dat er een waterval binnen in mij knapt en me overstroomt. Maar ik probeer het.

‘Mam...’ Ze omhelst me.

En daar knapt mijn waterval.

Haar omhelzing is zo warm, zo zacht. Al het koude water dat in mijn lichaam was, wordt weggezogen door haar omhelzing.

‘Het spijt me, mam... Het spijt me zo.’ Minutenlang blijf ik liggen in haar armen totdat er een dam is ontstaan, waardoor het water stopt met uit mijn ogen stromen. Ze houdt mijn gezicht in haar

handen. Haar warme, zachte handen. Met haar vingertoppen veegt ze de overgebleven druppels van mijn wangen. Haar handen verlaten mijn gezicht en pakken mijn handen vast. Ik blijf ernaar staren, alsof ik verwacht dat mijn handen het gesprek gaan voeren.

‘Je mag straks naar huis’, zegt ze. Ik knik. ‘Ze willen alleen nog een testje bij je doen en dan neem ik je mee.’ Weer knik ik.

Ik kijk om me heen of ik de zuster nog in de kamer zie, maar die is al weg. Blijkbaar was onze langdurige knuffel niet interessant genoeg.

‘Ik heb schone kleren voor je meegenomen.’ Mijn moeders ogen prikken, maar ik kijk haar niet aan. Alsjeblieft begin het gesprek. Ik wil niet de eerste zijn die dit gesprek begint. Dat kan ik niet. Alsjeblieft, houd op met dit tijdrekken.

‘Lieverd, kijk naar me.’ Dat kan ik niet.

‘Melanie, kijk me aan.’ Dat kan ik niet.

‘Mella, alsjeblieft?’

‘Dat kan ik niet!’ Aan mijn moeders snelle ademteug hoor ik dat ze deze reactie niet had verwacht.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘ik kan gewoon niet... ik kan je niet aankijken en je tegelijkertijd vertellen dat je hier eigenlijk zou moeten zitten met mijn lichaam. Dood. Ik kan je niet aankijken en je vertellen dat je dochter vandaag dood zou zijn en ik kan je al helemaal niet aankijken en jouw gezicht zien als je dat van mij ziet.’ Mijn moeder knijpt zachtjes in mijn hand.

‘Jouw gezicht is het mooiste wat ik ooit heb gezien.’

‘Daarom wil ik niet dat je het ziet.’

‘Melanie, jij bent de beste dochter die ik ooit heb kunnen wensen. Als ik jouw gezicht zie, ben ik trots op wie je bent. Er zal nooit een moment zijn waarop ik je niet zou willen zien.’ Ik til mijn hoofd op. Mijn ogen staren in die van haar.

‘Mam, hoe kun je trots op me zijn als je mijn gezicht ziet? Ik heb geprobeerd zelfmoord te plegen. Hoe kun je daar trots op zijn?’ Ik kijk haar verward aan.

‘Ik ben trots op j u. Op wie je bent! Wat je deed, verandert niets aan wie jij bent.’

‘Ik *ben* zelfmoord!’ Mijn stem wordt harder. ‘Ok e? Ik ben je DOCHTER en ik heb ZELFMOORD gepleegd!’

‘Een poging tot...’ Mijn moeder kijkt naar beneden.

‘Alsof dat het beter maakt?! Mam, hoe kun je hier zitten en doen alsof er niets is gebeurd? Als er gisteravond geen hulp was gekomen, dan was ik er nu niet meer geweest.’ Ik haal beverig adem. ‘Mam, kijk me aan en zeg me dat je niet teleurgesteld in me bent. Dat je, als je in mijn ogen kijkt, niet denkt aan wat er had kunnen gebeuren.’

‘Melanie, stop.’ Haar stem klinkt zacht en gebroken. Maar ik moet het haar vertellen.

‘Zeg me dat je niet elke keer opnieuw breekt als je in mijn ogen kijkt!’

‘Melanie...’ Mijn stem klinkt nu heel hard.

‘Zeg me dat je je niet telkens als je in mijn ogen kijkt, zult afvragen wat er in hemelsnaam met je dochter is gebeurd en waardoor het zo is misgegaan!’

‘Melanie, houd op! Alsjeblieft!’ Ze heeft haar handen van de mijne weggehaald en haar eigen gezicht ermee verborgen. Ze zit voor me op het bed met haar hoofd gebogen. Haar schouders knikken bij iedere snik. De emoties op haar gezicht verplaatsen zich nu naar haar lichaam. En ik kan haar niet helpen want ik ben het probleem.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘maar het is de waarheid.’ Ik doe een poging om uit bed te stappen en pak het stapeltje kleren dat ze heeft meegenomen. ‘Ik ga me omkleden.’

Ze reageert niet eens meer. Ik zou ook niet reageren op mezelf. Ik ben het niet waard. Ik loop de gang op waar ik mijn verpleegkundige tegenkom.

‘Wat doe jij uit bed?’ vraagt Denise.

‘Ik ga me omkleden,’ zeg ik en ik loop verder.

‘Mag je al uit bed van de dokter?’ Ik draai me om.

‘Ik heb hem nog niet gezien, maar als ik vandaag naar huis mag lijkt het me dat ik wel mijn bed uit moet. Of niet?’ Ze mompelt een mix van woorden zoals: ‘uhm, ja, dat, eh, eigenlijk, oké.’

Ik loop verder naar de eerste de beste wc die ik zie. Eenmaal in een wc-hokje trek ik een schoon shirt aan. Dan probeer ik mijn broek aan te krijgen, wat niet echt soepel gaat. Ik worstel met de broekspijpen maar geef het uiteindelijk op. Ik sla tegen de muur en zak op de grond. Alle woorden die ik net tegen mijn moeder heb gezegd, komen als een boemerang terug en keren zich tegen mij. Ik heb zojuist de enige persoon die nog vertrouwen in mij had, de enige persoon die van mij hield, weggejaagd. Ik ben nu officieel alleen, nog meer dan ik al was. Ik probeer mijn tranen tegen te houden in een poging ze weg te vegen, maar dat heeft geen zin. Niks heeft meer zin.

‘Is dat wat je wilde!?’ Het heeft geen nut om te schreeuwen want ik ben de enige persoon in deze ruimte maar ik kan het niet helpen.

‘Waarom...’ Ik trek mijn knieën op en laat mijn hoofd erop steunen. ‘Waarom? Waarom? Waarom...?’

Wanneer ik weer terugkom in mijn ziekenhuiskamer, staat mijn moeder te praten met een man. Ik gok de dokter.

‘Hallo Melanie, goed om te zien dat je jezelf kunt aankleden. Dat betekent dat je hier niet meer hoeft te blijven. Ik ben Dokter Fernandez.’ Hij steekt zijn hand uit. Ik neem aan dat hij wil dat ik die schud, dus dat doe ik.

‘De zuster zei dat ik nog een testje moest doen voordat ik naar huis kon gaan?’

‘Ja, dat klopt. We zullen dat zo afnemen, het duurt niet zo lang.’ Hij staat daar maar een beetje ongemakkelijk. Ik gok dat hij rond de 25 is, ik zie in ieder geval niet veel rimpels in zijn gezicht. Hij heeft zwart, krullerig haar en donkerbruine ogen. Hij doet me denken aan een personage uit een Spaanse soap.

‘Fijn, dan kan ik zo snel mogelijk naar huis Netflix kijken.’ Hij kijkt me aan alsof ik van een andere planeet kom. ‘Dat was een grapje,’ zeg ik.

Hij lacht alsof hij stikt in een appel.

Mijn moeder en dokter Fernandez kijken elkaar aan. Haar ogen zijn nog rood van het huilen.

‘Ja, over het naar huis gaan...’ begint dr. Fernandez.

‘Wat is daarmee?’ Vragend kijk ik naar mijn moeder.

‘Melanie, je had gelijk. Ik kan je niet aankijken zonder te denken aan wat er is gebeurd of wat er had kunnen gebeuren. Ik denk wel dat je hier met iemand over moet praten, maar ik weet dat ik niet die persoon ben. Ik kan je nu niet de hulp geven die je nodig hebt daarom hebben dokter Fernandez en ik besloten dat je voor een tijdje naar kliniek Custos gaat. Je gaat daar naar een

psycholoog tegen wie je alles kunt vertellen en je krijgt daar de hulp die je nodig hebt.' Ik bal mijn vuisten.

'Ik heb geen hulp nodig. Ik wil dit afsluiten en mijn leven weer oppakken.' Ik ben niet gek.

'Lieverd, een paar uur geleden wilde je niet meer leven en nu wil je je leven weer oppakken? Je kunt niet zomaar doen alsof dit afgesloten is en weer doorgaan. Dit moet je echt goed afsluiten met professionele hulp. De kliniek kan je daar perfect bij helpen, ze hebben de goede kennis, de medicijnen,' Ik zet een stap naar achteren.

'Medicijnen? Jullie denken dat ik gek ben! Ik heb geen medicijnen nodig!' De dokter zet een stap in mijn richting.

'Melanie, zoals je nu overkomt ben je behoorlijk gespannen en kwetsbaar. Laat ons je helpen om je beter te maken.' Hij zet nog een stap naar voren.

'Blijf staan,' zeg ik. Ik kijk hopeloos naar mijn moeder. 'Ik ben niet ziek. Degene die mij dit aandoet is ziek! Die kliniek kan mij niet helpen. Het enige wat ik nodig heb is dat mijn moeder veilig is en ik kan daar niet voor zorgen als ik ergens in the middle of nowhere zit!' Ik loop naar mijn moeder toe. 'Mam, ik weet dat dit heel raar klinkt. Maar je bent niet veilig. En ik kan niet vertellen waarom, want dat maakt alles alleen nog maar erger. Dan krijgt hij zijn zin en dan wint hij. Hij mag niet winnen mam! Laat hem alsjeblieft niet winnen! Het enige wat mij kan helpen is dat hij opgepakt wordt en zolang dat niet is gebeurd, loop jij gevaar! Je moet me geloven mama, alsjeblieft.' Ze pakt mijn schouders beet.

'Melanie over wie heb je het?' Ik kijk haar aan.

'Deze persoon is de reden van mijn zelfmoord.'

We zitten inmiddels aan een tafel. Mijn moeder, de dokter en ik.

‘Ik moest mezelf doodden voor 20:40, anders zou hij achter jou aan gaan.’ Mijn moeder kijkt me verward aan.

‘Melanie, als dit waar is wat je vertelt...’

‘Het is waar,’ onderbreek ik haar.

‘Waarom heb je de politie dan niet ingeschakeld? Dan had je niet eens een poging tot zelfmoord hoeven doen!’ Als het zo simpel was.

‘Denk je dat ik dat niet gedaan had als dat kon? Dat is het hem juist, ik kan niet naar de politie. Ik zou dit ook niet aan jullie moeten vertellen.’

‘Melanie, ik ben je moeder. Je kunt mij altijd in vertrouwen nemen. Als jij bedreigd wordt, moet je dat gelijk tegen mij vertellen.’ Dokter Fernandez buigt zich naar mij toe.

‘Melanie, heb je bewijs dat dit verhaal ondersteunt?’ Ik schuif mijn stoel naar achteren.

‘Het is geen verhaal, het is de waarheid!’ Mijn moeder probeert me te kalmeren.

‘Het is allemaal nogal verwarrend wat je zegt, Mella. Iemand zou je moeten hebben bedreigd, maar je hebt geen bewijs en je kan niks tegen de politie zeggen, omdat? En wie is deze persoon dan?’ Ik ga weer zitten.

‘Luister, ik wil alles vertellen aan de politie, maar met alleen mijn verhaal kom ik niet ver en dan maak ik alles alleen maar erger. Daarom moeten jullie mij geloven! Zeker als ik het vertrouwen heb van een dokter kom ik geloofwaardiger over. Maar als ze me niet geloven, en die kans is groot, dan is niet alleen het leven van mijn moeder in gevaar maar ook dat van u.’ Ik kijk dokter Fernandez paniekerig aan.

Geloof me alsjeblieft. De dokter tikt met zijn vingers op tafel. Het is een vreselijk deuntje.

‘Melanie, ik wil je best helpen maar ik moet wel weten over wie we het hier hebben. Als je me zijn naam geeft dan kan ik kijken of hij hier recent nog is geweest. Zonder naam kan de politie hier ook niks mee.’ Ik wrijf met mijn handen over mijn gezicht.

‘Zodra ik zijn naam zeg, zijn jullie alle twee in gevaar.’ De dokter kijkt me aan.

‘Je zei dat hij achter je moeder aan zou gaan als je jezelf niet zou doodden en aangezien je nog leeft, gaat hij nu toch al achter jullie aan. Als je zijn naam zegt, hebben we de mogelijkheid om hem te pakken. Dit is je enige kans om het op te lossen. Grijp je die kans of niet?’

Mijn handen trillen.

Ik sluit mijn ogen en open ze weer.

‘Dawson.’ Mijn moeder pakt mijn hand.

‘Weet je ook zijn achternaam?’ Ik zucht.

‘Miller.’ Ze trekt haar hand terug. In haar ogen zie ik een angst die ik maar al te goed herken.

‘Bedoel je de Dawson die tegenover ons woonde?’

‘Ja,’ hoopvol richt ik mijn ogen op de dokter, ‘kunt u misschien kijken wanneer hij hier voor het laatst is gezien?’ Er verschijnt een frons op zijn voorhoofd.

‘De naam komt me wel bekend voor, ja. Ik zal kijken of ik iets kan vinden.’ Ik knik. Hij staat op en loopt weg. Er hangt een ongemakkelijke sfeer tussen mij en mijn moeder.

Dokter Fernandez is nog geen 5 minuten weg of hij komt alweer terug.

‘Dat was snel,’ zegt mijn moeder.

‘Heeft u iets kunnen vinden?’ vraag ik.

‘Ja, zijn naam gaf gelijk een duidelijk overzicht.’ Ik ga staan.

‘Wat was het resultaat?’ Mijn moeder is inmiddels ook gaan staan. Hij schraapt zijn keel.

‘Dawson Miller is hier 5 jaar geleden geweest. Hij had zware verwondingen en heeft hier lang gelegen.’ Mijn moeder kijkt nieuwsgierig.

‘Dat is goed toch? Dat betekent dat u gegevens over hem heeft. Misschien een adres waar hij is gaan wonen na de verhuizing?’ De dokter gaat verder.

‘Ik denk niet dat jullie wat hebben aan zijn gegevens.’ Mijn moeder kijkt hem verward aan.

‘Waarom niet? Alles kan helpen.’ Hij kijkt mij aan wanneer hij zegt:

‘Dawson Miller is 5 jaar geleden in dit ziekenhuis overleden aan zijn verwondingen.’

Ik zit voorin de auto naast mijn moeder die rijdt. De weg waarop we rijden komt me vaag bekend voor; we rijden langs een laan met eikenbomen. Door de wind lijken het armen met handen die me willen pakken en meenemen.

Konden ze dat maar. Ik wil niet naar die inrichting.

Ik kan niet.

Ik mag niet.

Ze denken dat ik gek ben en hulp nodig heb. Het ergste is dat ik niet kan bewijzen dat hij nog leeft. Maar hij leeft, dat weet ik. Het moet wel.

‘Mam, hij is niet dood.’ Mijn moeder heeft haar ogen strak op de weg gericht. Alsof ze versteend is. ‘Mam?’

‘Zijn dood staat genoteerd. Zijn as is zelfs achtergebleven in het ziekenhuis omdat het voor zijn moeder te moeilijk was om die bij zich te houden. Natuurlijk is hij dood.’ Mijn lip trilt.

‘Mam, waarom geloof je me niet?’ Haar vingers tikken onrustig op het stuur.

‘Het spijt me,’ zegt ze, ‘het spijt me dat ik niet eerder heb gezien dat het slecht met je ging. Ik had moeten zien dat je dingen zag die er niet waren. Dan was dit alles niet gebeurd.’ Er verschijnt een frons op mijn voorhoofd. Ik draai mijn hoofd naar haar toe.

‘Ik verzin dit niet! Dawson leeft!’ Ze staart nog steeds voor zich uit.

‘Heb je hem gezien?’ Ik staar naar mijn handen.

‘Nee...’ mompel ik.

‘Je hulp is onderweg Melanie. Ze gaan je helpen beter te worden. Alles komt goed.’ Wat denkt ze wel niet van me?

‘Mam! Hallo? Ik ben je DOCHTER! Jij kent me als geen ander. Hoe kun je nou denken dat ik dit allemaal verzin?’ Ik kijk haar verontwaardigd aan. Voor het eerst deze autorit kijkt ze mij ook aan.

‘Ik had ook niet gedacht dat mijn eigen kind in staat was om zelfmoord te plegen.’

Haar blik is weer op de weg gericht.

Einde gesprek.

We stoppen voor een groot hek. Op het hek staat ‘Custos’. God mag weten wat het betekent. We stappen uit.

‘Ik wil niet.’ Mijn moeder duwt mijn kussen in mijn armen. We zijn langs huis gereden om de noodzakelijke spullen op te halen. Ik mag hier toch niet veel spullen houden.

‘Luister Melanie, met een psycholoog praten kan nooit kwaad. Maar voor jou is het nu echt noodzakelijk om hierheen te gaan. Je ziet dingen die er niet zijn en je bent een gevaar voor jezelf. We willen niet dat je ook een gevaar wordt voor je omgeving.’ We lopen het terrein op.

‘Maar mijn omgeving is al in gevaar! Jij bent in gevaar! Ik kan niks doen als ik hier zit. Wat als hij je iets aan doet? Mama, ik wil je niet kwijt. Ik vergeef het mezelf nooit als jou wat overkomt en ik het niet heb kunnen voorkomen.’ We staan voor de ingang van het gebouw.

‘Maar Melanie, er overkomt mij niks. Maak je geen zorgen. Alles wat je nu denkt dat er gebeurt, is niet echt. Ook al voelt het misschien heel echt aan voor jou. Maar geloof me, lieverd. Hier gaan ze je dat duidelijk maken. Dus maak je alsjeblieft geen zorgen over mij, want er is geen gevaar. Het zit allemaal in je hoofd.’ Ze geeft me een kus op mijn voorhoofd en dan lopen we door de deuren naar binnen.

Het zit niet in mijn hoofd.

Ik ben niet gek.

Zolang ik bij mezelf blijf, kunnen ze me hier niets wijs maken. We lopen rechtdoor naar de balie. Links van de balie is een wachtkamer met een paar banken. Het is verrassend leeg. Alles heeft een witgrijze kleur en het ruikt er muf. Achter de balie zit een wat dikkere mevrouw met een bos zwarte krullen. Ze doet me denken aan een pop van de Muppets. Haar grote, donkerbruine ogen staren me aan. Ze puilen bijna uit haar oogkassen.

‘Ik ben hier voor mijn dochter,’ zegt mijn moeder, terwijl ze naar mij wijst. Ik probeer iets wat op een glimlach moet lijken. De vrouw glimlacht terug, niet al te overtuigend.

‘Wat is je naam?’ Uit mijn ooghoek zie ik dat er in de linker ruimte een meisje is gaan zitten. Ze zit met haar knieën opgetrokken en haar handen in het haar. Wat me gelijk opvalt aan haar haar, is dat er een blonde lok uitspringt tussen haar bruine krullen. Naast haar ligt een roze boekje. Een dagboek, gok ik. Het ziet er versleten uit en het meisje lijkt moe. Of depressief. Of allebei. Ik weiger om er ook zo uit te gaan zien.

‘Je naam?’ De vrouw kijkt me doordringend aan. Ik draai mijn hoofd terug.

‘Oh, Melanie.’ Ik frunnik wat ongemakkelijk aan het touwtje van mijn jas. De vrouw rommelt tussen wat papieren.

‘Melanie Essing?’

‘Ja, dat klopt,’ antwoord mijn moeder. De vrouw kijkt op.

‘Je staat al ingeschreven.’

Ik krijg een raar gevoel in mijn buik. Al ingeschreven? Wat als Dawson mij heeft ingeschreven? Wat als hij weet dat ik hier ben? Misschien zit hij zelfs wel hier.

‘Hoe... hoe kan dat?’ vraag ik. Paniekerig kijk ik mijn moeder aan.

‘Dokter Fernandez had al gebeld net voordat we weg gingen lieverd.’ Mijn moeder streelt mijn rug.

‘Oh.’

Nog steeds niet helemaal tevreden met dat antwoord, kijk ik om me heen.

‘Schat, je ziet er bang uit. Is er iets?’ vraagt mijn moeder.

‘Ja, ik wil hier niet heen. Ik ben niet gek, ik hoor hier niet. Deze plek geeft me de kriebels! Ik ben niet zoals zij!’ Ik wijs naar het meisje in de linkerkamer. Die me niet begrijpend aankijkt. ‘Niks persoonlijks,’ mompel ik. Het lijkt haar niet echt te interesseren. De vrouw achter de balie zet een bakje op de balie.

‘Ik snap dat het eng is, maar we zullen hier goed voor je zorgen. Als je hier eenmaal gewend bent, zul je die angst niet meer voelen. Al je bezittingen hierin doen alsjeblieft.’ Ik doe mijn ring en mijn oorbellen in het bakje.

‘Die ketting moet er ook in.’ Ze wijst naar het zilveren medaillon om mijn nek.

‘Moet dat echt?’ Ik kijk haar smekend aan. ‘Deze ketting heb ik van mijn vader gekregen. Zijn fotootje zit erin, dit is het enige wat ik nog van hem heb.’ De vrouw kijkt me geërgerd aan.

‘Sorry, we hebben hier een strak protocol waar we ons aan houden. We willen niet dat je je straks ophangt aan die ketting.’ Ik kijk haar verontwaardigd aan. Ik weet wel wie ik op dit moment aan die ketting zou willen ophangen. Met tegenzin doe ik mijn ketting af en leg hem in het bakje.

‘Jullie mogen afscheid nemen en dan loop ik met je naar je kamer.’ De vrouw gaat vast staan.

‘Wow mag dat?’ vraag ik sarcastisch. Ik draai naar mijn moeder toe. ‘Mam, ik kan jou niet ook nog verliezen.’ Ze pakt mijn hand vast.

‘Dat gaat niet gebeuren, dat beloof ik.’ Ze omhelst me. ‘Wordt snel beter, Mella. Dan kun je hier sneller weg. Alles wordt weer normaal.’ Ze eindigt de omhelzing.

‘Ik hou van je,’ fluister ik.

'Ik hou van je Mella.' Ze laat mijn hand los en loopt de deur uit. Ik weet dat niets meer normaal wordt. Ze denken dat het ergste is geweest, maar dit is pas het begin.

We lopen door de deur en komen in een hal.

Er zijn veel kamers.

Ik ga hier sowieso verdwalen. We stoppen gelijk bij de eerste kamer.

'Dit is je kamer.' Ik loop het kleine vierkante hok binnen. De geur is hier niet veel beter. De deur valt achter me dicht.

'Ik geef je tijd om je kamer wat te verkennen en in te richten. Daarna zul je een rondleiding krijgen door het gebouw.' De vrouw loopt weg. Waarmee wil ze dat ik mijn kamer inricht? Ik heb alleen een kussen.

Wanneer ik op het bed ga zitten, begint het gelijk te kraken.

Ik voel me meer gevangen dan ooit.

Ik leg mijn kussen op het bed en loop naar het ieniemienie raampje dat mijn kamer voorziet van het enige licht dat hier binnenkomt. Er zitten tralies voor het raampje. Alsof ze denken dat ik daar überhaupt door pas. Er staat een soort bureautje tegen de muur, tegenover het bed. Er staat geen stoel bij het bureau, fijn. Laat me raden: Ik zou mezelf kunnen vermoorden met een stoel. Als ze me gewoon zouden geloven, dan had ik nu tenminste een stoel, of beter, dan zou ik hier helemaal niet zitten. Ik moet iets doen, ik kan hier niet blijven wachten totdat hij mijn moeder iets aan doet.

Ik ga hier weg.

Vanavond nog.

Er wordt 2 keer geklopt op mijn deur. Fijn, Miss Piggy is terug. De vrouw van de balie staat in de deuropening.

‘Tijd voor je rondleiding,’ zegt ze. Ik loop naar haar toe. Als ik hier weg wil komen, dan is dit mijn kans om een uitweg te zoeken. We lopen de deur uit.

‘Links zie je de kamers van andere patiënten.’ Ik krijg niet echt de kans om te kijken want we lopen alweer naar rechts, de gang uit.

‘Wat voor patiënten zitten daar?’ We zijn weer terug bij de balie.

‘Van alles en nog wat.’ Het meisje dat vanmiddag in de wachtkamer zat, is weg.

‘Mag ik met die mensen praten?’ Ik moet moeite doen om Miss Piggy bij te houden.

‘Dat mag, maar ik raad het je niet aan.’ We staan in een soort van aula.

‘Waarom mag ik niet met ze praten?’ We staan stil.

‘Hier mag je met mensen praten. Niet in hun kamer, want daar mag jij niet komen. Al zullen de patiënten in jouw gang niet snel uit hun kamer komen.’ We lopen een paar stappen verder.

‘Waarom niet?’ Ze draait naar me toe.

‘Omdat ze depressief zijn. Het enige wat die mensen doen is hun eten naar binnen werken en zelfs dat doen ze op hun kamer.’ Ik zucht.

‘Geweldig, mijn burens zijn depressieve zombies.’

‘Ja, denk maar niet dat je huisgenootjes met ze kunt worden. Het is hier geen appartement. Als je wilt kletsen doe je dat maar lekker hier.’ Ik kijk rond. Er staat een grote bank in het midden van de “aula”. Voor de rest staan er een paar ronde tafels met stoelen er omheen.

‘Is er ook een naam voor deze kamer?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt ze.

‘Laat me raden: de praatzaal?’

‘Ja.’ Ze kijkt me streng aan.

‘Oh.’

Ik kijk verder naar achteren. De tafels en stoelen lijken daar veel kleiner. Blijkbaar heeft Miss Piggy door waar ik naar kijk.

‘Dat is voor de jongere kinderen.’ Ze loopt er heen. Ik volg.

‘Hoe jong?’ vraag ik.

‘Dat verschilt. De jongste hier is denk ik 6.’ We staan voor een kleed met speelgoed, zacht speelgoed natuurlijk, anders zouden we daar iemand pijn mee kunnen doen.

‘6?? Hoe is dat mogelijk?’ Miss Piggy leunt met haar hand op een stoeltje.

‘Meisje, na die 11 jaar dat ik hier werk, is niets meer onmogelijk.’ Ik kijk haar verbaasd aan en kijk dan weer naar het

kleed. Hoeveel kleine kinderen zouden hier zitten? Er passen er sowieso niet meer dan 3 op dit kleed. Aan het einde van de praatkamer staat een kleine kantine. Ik hoop maar dat het eten hier lekker is, want ik ga niet van die diepvriesprut zitten eten.

‘Hier kan je ‘s ochtends om 8 uur, ‘s middags om 12 uur en ‘s avonds om 5 uur eten halen.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘8 uur? Zo vroeg word ik dus echt niet wakker. Wat als ik later wakker word?’

‘Dan eet je niet.’ Ze draait zich om. ‘Oh ja, en verwacht maar niet te veel van het eten hier. Het meeste is diepvriesvoedsel.’

Top. Plan gewijzigd: ik ben hier voor 5 uur al weg.

‘Als drinken krijg je altijd water.’ Ze doet de deur open en loopt verder. Tuurlijk krijgen we alleen water, stel je voor dat we dood zouden gaan aan obesitas omdat we te veel cola hebben gedronken. Wat een wonder dat water nog wel mag. Ik heb gehoord dat je aan te veel water dood kunt gaan. Neem als voorbeeld verdrinking.

Heb ik ervaring mee.

We staan in een trappenhuis.

‘Gaan we niet naar boven?’ vraag ik.

‘Er is boven is voor jou niet veel te zien. Daar zitten de mensen die meer hulp nodig hebben dan de mensen hier beneden.’ Ze leunt met haar hand tegen de trapleuning. Zou ze iets aan haar been hebben?

‘Hoeveel verdiepingen zijn er?’ vraag ik. Ze laat de leuning los.

‘3.’ Ik knik.

‘Is het dan hoe hoger hoe gekker?’ Ze kijkt me vreemd aan.

‘Ja, zoiets ja. Nou, meer is er hierbinnen niet. Ga je mee naar buiten?’ Gelukkig, er is een tuin! Dat maakt het makkelijker om te ontsnappen. Ik heb tot nu toe nog niks gezien wat me zou kunnen helpen ontsnappen.

‘Wacht, wat zit er achter deze deur?’ Ik sta stil voor een houten deur onder de trap.

‘Dat is een soort oud schuurtje. Hier lagen vroeger de dossiers, maar het hout is vergaan en nu hebben we een andere plek voor de dossiers.’ Ik kijk naar het slot.

‘Dus het staat nu leeg?’

‘Ja, we moeten het eigenlijk laten slopen, maar dat is er nog niet echt van gekomen. De mensen gaan hier namelijk uit hun dak als ze een sloopkogel zien.’ Ze doet de buitendeur open.

‘Juist...Is er een kans dat ik dat schuurtje mag als slaapkamer?’

Ze kijkt me aan alsof ik net heb gevraagd waar hier de McDonald’s zit.

‘Nee?... Oké.’ Ik stap naar buiten en adem diep in. De buitenlucht heeft nog nooit zo fris gevoeld. Ik kijk naar rechts en zie het schuurtje waar ze het net over had. Het ziet er inderdaad oud uit. Recht voor me staat een grote eikenboom. Daarnaast een soort klein afdakje. Ik neem aan dat dat niet bedoeld is om in te roken. Er ligt overal gras.

‘Als het regent zou ik niet naar buiten gaan, want dan verandert het gras in een modderpoel.’ De vrouw geeft me een knipoog. Ik probeer te glimlachen.

‘Was ik niet van plan.’ We lopen verder. Rondom de tuin staat een groot hek met prikkeldraad erop. Deze plek begint steeds meer op een gevangenis te lijken.

We zijn weer terug bij de ingang. Alleen zit er een hek tussen het looppad en de tuin. Ik voel me net een hond in een ren.

We lopen weer terug naar de eikenboom en het valt me nu pas op dat er mensen onder het afdakje staan.

2 mensen.

Volgens mij een jongen en een meisje. Ik houd mijn hand boven mijn ogen om beter tegen de zon in te kunnen kijken. Volgens mij is dat het meisje dat vanochtend in de wachtkamer zat. Ja, zeker

weten, ik zie haar blonde lok. Tegenover haar staat een jongen. Tenminste, ik kan alleen zijn achterkant zien, maar ik denk wel dat het een jongen is. Zouden ze verkering hebben?

‘Mag je hier een vriendje hebben?’ Miss Piggy kijkt me verbaasd aan.

‘Sorry?’

‘U weet wel, een vriendje. Als in iemand waarmee je kust enz.’ Ze kijkt me nog steeds niet-begrijpend aan. Ik zucht. ‘Meisje ontmoet jongen. Jongen vindt meisje leuk, meisje vindt jongen leuk. Ze houden handjes vast en geven elkaar een kus. Wilt u dat ik verder ga?’ De vrouw kucht.

‘Nee, nee ik snap wat je bedoelt. Alleen, niemand heeft ooit die vraag gesteld.’ Ik kijk verbaasd.

‘Waarom niet? Het is gewoon een normale vraag.’ Ze wrijft over haar voorhoofd.

‘Ja, ja dat is het, maar iedereen die hier komt is verre van normaal. Iedereen heeft hier problemen en zijn echt niet bezig met de bloemetjes en de bijtjes. Jij bent de eerste die die vraag stelt.’

‘Misschien omdat ik wel normaal ben. Ik bedoel het eerste waar ik naar kijk, is of er leuke jongens zijn.’ Ik tik haar aan met mijn elle boog.

‘Niet aanraken.’

‘Sorry.’ Ik onderdruk een lach. Ik kijk naar het schuurtje. Oh mijn God, hoe kan ik dit niet gezien hebben? Het hek van de tuin staan voor het schuurtje. Dat betekent dat als je vanuit dat schuurtje naar buiten gaat, je buiten bent. Echt buiten. Zonder hek.

Zo kan ik weg.

‘Ik heb het wel gezien hier. Mag ik terug naar binnen?’ De vrouw knikt en we lopen weer naar binnen. Snel kijk ik naar het slot. Er zit geen ketting op, dus ik zou het open moeten krijgen met mijn haarschuivertje. Tijdens een techniekles hebben we een keer

geleerd hoe je sloten open krijgt met een schuivertje. Dat was dan ook de enige les waar ik heb opgelet. In de auto heb ik mijn schuivertje aan mijn bh-bandje vastgemaakt. Je weet maar nooit wanneer het van pas komt.

We lopen weer terug naar de balie. Dit keer gaan we naar links.

‘Achterin is nog een hal met patiënten. In dit kamertje zit je psycholoog. Morgen is je eerste afspraak.’ Nee hoor, morgen ben ik hier weg.

We lopen weer terug naar mijn hal.

‘Waar is de wc?’ vraag ik. Ze wijst naar achteren.

‘Helemaal aan het einde van de hal.’ Lekker ver lopen.

‘Waarom hebben de kamers nummers?’ Ik wijs naar het bordje wat nummer 17 aangeeft.

‘Mocht er iemand ontsnappen dan kunnen we het nummer doorgeven. Bij dat nummer staat alle informatie over de patiënt.’ Dus we zijn een nummer.

‘Waarom ben ik nummer 17?’ De vrouw kijkt me geërgerd aan.

‘Omdat in de linkerhal waar we net waren, kamer 1 tot en met 16 zit en in deze hal 17 tot en met 32. Jij hebt toevallig de eerste kamer omdat die vrij was.’

‘Mocht degene die hier voor mij zat naar huis?’ Ze geeft me een klopje op mijn schouder en doet de deur open.

‘Nee, hij heeft zelfmoord gepleegd.’ Ik slik.

‘Wat?!’ En de deur zit dicht. Ik draai me om. ‘Oké, nummer 17, kom maar beter niet bij me spoken,’ zeg ik tegen de lege kamer.

Ik geef hem geen ongelijk. Als ik depressief was en ik zou altijd in deze kamer zitten, zou ik ook zelfmoord plegen. Dat is waarschijnlijk ook wat ze denken dat ik ga doen maar ik ga precies het tegenovergestelde doen.

Ik ga ontsnappen.

Miss Piggy zei dat we om 5 uur eten konden gaan halen. Dan gaat mijn deur dus open. Zodra mijn deur open is, loop ik gelijk

naar het schuurtje, dat moet snel lukken want mijn deur zit vooraan. Als ik geluk heb, krijg ik het slot snel open. Ze zei dat de planken vergaan waren dus het moet niet heel moeilijk zijn om een paar planken in te trappen. En misschien is er zelfs wel een deur. Kortom, vanavond ben ik hier weg.

Ik heb hier niet eens een klok op mijn kamer. Ik loop naar het raampje. Aan de stand van de zon kan ik ook niet zien hoe laat het is. Als je zou zeggen dat het 2 uur s' middags was, zou ik het geloven. Ik ga op mijn bed liggen. Ik ben hier nog geen dag en ik word al gek van deze plek, deze mensen zitten hier al jaren. Mijn ogen doe ik dicht.

Het liefst wil ik nu thuis in mijn eigen bed liggen. Mijn ogen opendoen en mijn eigen kamer zien. Mijn tafeltje, mijn kledingrek, zelfs mijn stomme kast waar ik altijd tegen aan loop. Ik wil gewoon thuis zijn. Ik voel mijn ogen zwaarder worden en mijn armen lichter.

En voor ik het weet, lig ik te slapen.

Ik word wakker van een klik en schiet overeind. Dat was de deur. Hij is van het slot. Snel doe ik de deur open en ren ik de hoek om.

Ik loop zo onopvallend mogelijk de praatzaal door, langs de kantine, door de deuren naar het trappenhuis, naar het schuurtje. Ik kijk achterom, niemand.

Ik pak mijn haarspeldje, buig het recht en steek het in het slot. Kom op, werk mee alsjeblieft! Als dit speldje breekt, heb ik een probleem. Ik wrik het speldje nogmaals heen en weer en trek aan de deur. Weer niks. Zuchtend probeer ik het nog een keer.

Shit! Het speldje valt op de grond. Ik buk en probeer het speldje te pakken maar het is bijna helemaal onder de deur geschoven.

'NEE!' Van schrik schuift mijn hand naar voren waardoor het speldje aan de andere kant van de deur verdwijnt. Met een ruk

draai ik me om. Grote groene ogen staren me bang aan. Er staat een jongen voor me. Ik denk dat hij iets in de 20 is. Hij heeft lang ongewassen haar langs zijn gezicht hangen.

‘Nee, niet!’ Hij schudt met zijn hoofd. Ik kom omhoog.

‘Het is oké. Ik liet alleen wat vallen.’ Hij blijft met zijn hoofd schudden. En zijn stem klinkt nu harder.

‘Nee, niet!’ Hij schudt nu zo hevig met zijn hoofd dat ik bang ben dat het er zo afvalt. Hij houdt zijn hand omhoog en steekt zijn wijsvinger op. ‘Jij ging naar de schuur.’ Ik doe mijn handen omhoog in de hoop hem iets te kalmeren.

‘Nee, ik liet alleen iets vallen. Echt. Het is goed.’ Hij doet zijn hand naar beneden en houdt zijn hoofd schuin. Dan zet hij ineens een paar stappen naar me toe. Totdat hij nog maar 10 cm is verwijderd van mijn gezicht.

‘Je liegt! Lieg niet! Jij ging naar de schuur. Ik weet het wel, want ik heb het gezien. Jij ging naar de schuur! Ja, dat is het. Je ging naar het schuurtje. Jaja.’ Zijn ademhaling wordt weer rustiger. En hij zet een stap achteruit. Net als ik een stap doe om weg te lopen, komt hij weer terug en pakt me vast bij mijn schouder.

‘Waar ga je heen?’ Zijn ogen zijn zo doordringend.

‘Ik, eh, ik ga eten.’ Zijn blik wordt feller.

‘Nee, jij gaat naar het schuurtje! Ja, want iedereen wil naar het schuurtje! Ik wil naar het schuurtje, maar weet je? Dat mag niet. We mogen niet in het schuurtje. Niemand! Waarom mag jij wel naar het schuurtje??’ Zijn greep versterkt.

‘Laat me los!’ Met zijn andere hand pakt hij mijn andere schouder beet.

Waarom mag jij wel naar het schuurtje?!’ schreeuwt hij. Hij knijpt nu zo hard dat het pijn doet.

‘Laat me los, freak!’ Ik trap hem tegen zijn schenen en blijkbaar heeft het effect want hij zakt in elkaar.